

Bemærkninger til Lovforslaget.

I.

Indledende Bemærkninger.

De gældende Veksellovgivninger lader sig efter deres Indhold henføre til fire forskellige Grupper.

Til *den germanske Gruppe* hører de europæiske og ikke-europæiske Veksellovgivninger, der har benyttet den tyske Veksletret som Forbillede. Af Lande, der slutter sig til denne Gruppe, kan foruden Tyskland og Danmark, Finland, Island, Norge, Sverige, nævnes Brasilien, Bulgarien, Czekoslovakiet, Fristaden Danzig, Italien, Japan, Lichtenstein, Schweiz, Ungarn og Østrig.

Til *den franske Gruppe* hører de Lande, hvis Veksellovgivninger bygger paa Reglerne i code de commerce af 1807, nemlig, foruden Frankrig, Albanien, Argentina, Belgien, Bolivia, Chile, den dominicanske Republik, Equador, Grækenland, Haiti, Honduras, Luxemburg, Mexico, Monaco, Persien, San Salvador, Spanien, Syrien og Libanon, Uruguay og Ægypten.

Til *den engelske Gruppe* hører de Lande, hvis Veksellovgivninger bygger paa de i Bill of Exchange — Act of 1882 kodificerede Regler, nemlig, foruden Storbritanien og Nordirland, Australien, Britisk Indien, Columbia, Cuba, Gibraltar, Irland, Kanada, Liberia, New Zeeland, Palæstina, Panama, de sydafrikanske Fristater og U. S. A.

Udenfor disse tre Grupper staar en Række Lovgivninger, der dels bygger paa de i den i Haag i 1912 vedtagne Veksletretskonvention indeholdte Principper, dels ikke lader sig indordne under nogen af de tre Hovedgrupper. Paa den i Haag vedtagne Veksletretsordening — hvilket i det væsentlige vil sige den tyske Veksletretsordening — bygger Lovgivningerne i China, Guatemala, Jugoslavien, Nicaragua, Paraguay, Polen, Tyrkiet og Venezuela. Som ret selvstændige Veksellovgivninger kan nævnes Lovene i Costa-Rica, Estland, Letland, Lithauen (de tre sidstnævnte bygger paa den tidligere russiske Veksletretsordening), Portugal, de forenede Sovjet-Republikker og Siam.

De Synspunkter, der ligger til Grund, i alt Fald for de tre Hovedgrupper af Veksellovgivninger, er paa ret væsentlige

Omraader meget afvigende og medfører i Praksis ret betydelige Forskelligheder i Behandlingen af Veksler i de forskellige Lande. Det er derfor naturligt, at de Gæner, dette medfører for Handelen, hvis vigtigste internationale Hjælpemiddel i Omsætningen Land og Land imellem Vekslet mere og mere er blevet, har ført Tanken hen paa at søge at tilvejebringe internationale Aftaler med det Formaal at gennemføre ensartede veksletretlige Regler i de forskellige Lande.

Det er de internationale Institutter, Institut de droit international privé og International Law Association, der har Æren af at have taget Arbejdet op; paa Konferencer i Bremen (1876), Antwerpen (1877) og Frankfurt a. M. (1878) udarbejdedes de saakaldte Bremerregler, der indeholdt 27 Grundsætninger, paa hvilke en ensartet Veksletretsordening skulde bygges. Selv om disse Bestræbelser ikke førte til noget Resultat i den ønskede Retning, var Trangen til og Arbejdet for en international Ordning dog stadig levende og gav sig Tid efter anden praktiske Udslag. Som et saadant maa ses de ensartede skandinaviske Veksletlove af 7. Maj 1880, der paa svensk Initiativ blev udarbejdet af en skandinavisk Kommission, der paa den daværende danske Justitsminister Nellemanns Opfordring lagde den tyske Veksletretsordening til Grund, dels, som det findes anført i Kommissionens Motiver »fordi den svenske Veksletretsordening var udarbejdet under stærkt Hensyn til den tyske Lov, og der derfor var stor materiel Lighed mellem disse to Love, dels fordi den tyske Lov paa Grund af sit indre Værd maatte antages at have en særegen Betydning for den fremtidige Udvikling af Veksletretten, hvorfor den ogsaa af »the Association for the reform and codification of the law of nations« var lagt til Grund for dens Forhandlinger om at tilvejebringe en ensartet amerikansk-europæisk Veksletret, og dels endelig af Hensyn til de nordiske Rigers levende Handelsforbindelser med Tyskland.«

Den belgiske Regering forsøgte paa de internationale Handelsretskonferencer i Antwerpen 1885 og Bruxelles 1887 at faa udarbejdet ensartede veksletretlige Regler, der kunde tjene som Norm for de nationale Lovgivninger, men heller ikke dette førte